

Ročník XIV.

Dvadsať nedeľa v Cezročnom období– (A) 17. augusta 2014

týždeň 34.

Ján Adamus

Žena, veľká je tvoja viera

Ježiš odtiaľ odišiel a odobral sa do okolia Týru a Sidonu. Tu prišla k nemu istá kanaánska žena z tých končín a kričala: „Zmiluj sa nado mnou, Pane, syn Dávidov! Dcéru mi hrozne trápi zlý duch.“ Ale on jej neodpovedal ani slovo. Jeho učeníci pristúpili k nemu a prosili ho: „Pošli ju preč, lebo kričí za nami.“ Ale on odvetil: „Ja som poslaný iba k ovciam strateným z domu Izraela.“ No ona prišla k nemu, poklonila sa mu a povedala: „Pane, pomôž mi!“ On jej odpovedal: „Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám.“ „Áno, Pane,“ vravela ona, „ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov.“ Vtedy jej Ježiš povedal: „Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš.“ A od tej hodiny bola jej dcéra zdravá. (Mt 15, 21-28)

Staré múdre príslovie hovorí: Trpezlivosť ruže prináša. O jeho pravdivosti nik nepochybuje. Musíme byť trpezliví a vytrvalí, aby sme dosiahli úspech, po ktorom túžime. Denne riešime veľa kritických situácií, ktoré na nás Boh dopustí, aby sme si cez ne uvedomili svoju bezmocnosť, biedu, a preto sa k nemu silnejšie pripúťali. Všimnime si ženu z dnešného evanjelia. Aj ona prežíva kritickú situáciu kvôli svojej dcére. Prosí, kričí, narieka, ale Ježiš mlčí. Pretože zostala neoblomná a vytrvalá vo svojich prosbách, Ježiš jej napokon povie: Žena, veľká je tvoja viera! Nech sa ti stane, ako chceš.

Udalosť, ktorú sme si vypočuli, stala sa za hranicami Ježišovej vlasti, v končinách Fenície, kde boli dva prístavy Týrus a Sidon. Žili tam väčšinou pohania a je zaujímavé, že dobrý chýr o Ježišovi sa dostal až do týchto končín. Spomínaná žena využila príležitosť, využila Kristovu prítomnosť, aby prosila o dar zdravia pre svoju dcéru. Bola však veľmi tvrdo skúšaná. Najskôr ju Ježiš vôbec neregistroval, a potom jej povedal: Nie je dobré vziať chlieb deťom a hodiť ho šteňatám. Po týchto slovách by asi mnohí urazene odišli, ale nie táto žena. Ona možno vycítila, že Pán ju skúša a povedala: Áno, Pane, ale aj šteňatá jedia odrobinky, čo padajú zo stola ich pánov. Tu sa jej skúška končí a Ježiš akoby ju rehabilitoval: vyzdvihuje jej vieru, a dáva ju za vzor učeníkom a samozrejme aj nám.

Aké poučenie plynie pre nás z tejto príhody? Sú to dve skutočnosti:

– Ľudia, ktorí žijú v nevereckom prostredí, môžu mať väčšiu vieru, ako my, preto nimi nikdy nepohrdajme. Krásne príklady nachádzame na územiach, ktoré sú málo religiózne. Ľudia, ktorí sa tam hlásia k veriaciom, sú naozaj hlboko veriaci. Vo vlašnom a niekedy až nepriateľskom prostredí voči viere, ich viera silnie, mohutnie a upevňuje sa. Nie sú z nich tradiční veriaci, ale naopak, všetko, čo robia, robia z hlbokého presvedčenia.

– Naša viera musí byť vytrvalá. Boh ju môže skúšať, my však musíme byť pevní, aby sme lepšie poznali, že iba on nám môže pomôcť, ak budeme silno k nemu primknutí.

V nemocnici sa kňaz rozprával s mladým mužom, ktorý mal pochybnosti o existencii Boha. Vysvetľoval to takto: Mal som matku, ktorá bola veľmi nábožná. Denne chodievala do kostola a modlievala sa ruženec. Jedného dňa ju však zákerná choroba pripútala na lôžko. Mala obrovské bolesti a veľmi trpela až do smrti. Keď som to videl a bezmocný som nad ňou stál, pomyslel som si: Ak Boh skutočne existuje, prečo dopustí na moju matku také utrpenie? Vtedy sa ho kňaz spýtal: A vaša matka sa v tých bolestiach azda prestala modliť alebo veriť v Boha? Mladý muž pokračoval: Ale, kdeže! Modlíla sa ešte viac a žiadala ma, aby som jej pred smrťou zavolať aj kňaza. Kňaz na jeho slová zareagoval: Vidíte, to bola skúška jej viery, ktorú zvládla a vytrvala až do konca. Vy ste podobnú skúšku nezvládli...

A čo ja? Aký boj viery bojujem? Dokážem byť v ťažkostiach trpezlivý, alebo šomrem, že ma Boh nechá v mojej bezmocnosti?

Je to zvláštne, keď nás nič netrápi, na Boha si len málo spomenieme, ale keď je zle, keď sme bezmocní a nik z ľudí si nás poriadne nevšimne, nástojčivo kričíme: Bože, pomôž! Pán nás však chce ponechať, aby sme boli odkázaní len na naše sily, a tak spoznali svoju bezmocnosť a ničotu. Chce nás podrobiť skúške, v ktorej ak obstojíme, zvíťazíme.

Naučme sa často padnúť pred Ježišom na kolená, ako žena z dnešného evanjelia a prosme: Daj nám, Pane, trpezlivosť v skúškach, ktorými nás podrobíš a tiež istotu, že u teba vždy dosiahneme pomoc.

Diego Velázquez
Koronovanie Panny Márie(1645)

*Počúvaj, ľud môj,
čo ťa idem učiť,
otvor si uši
slovám z mojich úst!
Chcem požičať svoj jazyk
podobstvu,
pradávných časov
dejom záhadným,
o ktorých sme raz, mladučky,
počuli otcov svojich rozprávať.
Nebudeme ich tajiť pred synmi
a rozpovieme
všetkým pokoleniam
Pánove slávne skutky,
Jeho moc a divy, ktoré vykonal.*

*On v Jákobovi vydal svedectvo,
stanovil zákon Izraelu
a našim otcom prikázal dal:
ten zákon
svojím synom oznámte,
aby ho poznali i budúci
a synovia, čo narodila sa z vás,
nech svojim synom
o ňom hovoria!
Tak, aby v Bohu mali
svoju nádej,
na Jeho skutky nezabudli a žili,
ako On im prikázal.
A lepší boli než ich otcovia,
to pokolenie odbojné a spurné,
to pokolenie srdca nestáleho
a ducha neverného Pánovi.
Efrajímovci, lukmi vyzbrojení,
v deň boja na útek sa pustili.
Úmluvu božiu nedržali,
zákomom Jeho nežili,
na Jeho skutky zabúdali,
zázračné skutky, čo im ukázal.*

O prijatí cudzincov

Monsignor si prezrel môj medzinárodný vodičský preukaz a zamrmal: „To je nanič. Pekne choď a urob si miestne papiere.“ Nemal som na výber. Niekoľkomesačný pobyt v Missouri ma prinútil ísť druhý raz

v živote na šoférske skúšky. Prečítal som si brožúru, natrénoval otázky a s malou dušičkou šiel na oddelenie diaľničnej polície. Počítačovým testom som zázrakom prešiel. O chvíľu už volali moje meno a sadal som za volant. Vedľa mňa obrovský policajt s prísnyim pohľadom. Odložil si klobúk a spýtal sa, odkiaľ som: „Zo Slovenska,“ odpovedal som nejisto a on sa rovnako nejisto zatváril. Moje vysvetľovanie o Európe prerušil rozhodným: „Dobre, ideme na to!“

Pri pohľade na radiacu páku ma zamrazilo. Automat. Z auta birmovného otca som si pamätal, že „R“ je dozadu a „D“ dopredu. Voz sa naozaj pohol a ja som pocítil úľavu. No len po prvú križovatku. Pri zastavení som stúpil na spojku, ktorá tam, samozrejme, nebola: topánkou som zachytil brzdový pedál a policajt iba vďaka pásu nevyletel cez okno. Keď sa upokojil, videl som ako mi strhol prvé body. Neskôr nasledovali ďalšie. Kým sme sa po jazde vrátili naspäť, vedel som, že k prepadnutiu veľa nechýba. „Vypni motor a vyber kľúče,“ prikázal. Prvé som urobil, druhé nešlo ani za svet. Babral som sa so zámkom a on ma pozoroval. „Koľko ráz si šoféroval automat?“ spýtal sa. „Raz,“ odpovedal som s pocitom, že už určite vyletím. Policajt sa zasmial. Presunul radiacu páku do polohy „P“, vybral kľúče a povedal: „Mal by som ťa vyhodiť, cudzinec, ale ak si zapamätáš, že pred odchodom z auta má byť páka v tejto polohe, tak si prešiel!“ Verte mi: do smrti nezabudnem!

Moja cudzinecká skúsenosť, pri ktorej ten muž namiesto tvrdosti zákona uplatnil milosrdenstvo, mi zostane navždy v pamäti. O čo viac si podobný postoj musela zapamätať Kanaánčanka z nedeľného evanjelia. Patrila k pozostatkom pohanského obyvateľstva, s ktorými sa Židia nemali stykať. Dôvodom bolo, že pri kontakte s nimi neraz strácali vieru v Boha Izraela. Ježiš ženu najskôr odmietne, avšak potom jej žiadosť splní a dokonca ju pochváli. Dáva najavo, že Duch prekračuje hranice predpisov a milosť vie byť silnejšia ako zákon. Podobne, celé nedeľné Božie slovo hovorí o prijatí pohanov a cudzincov.

Neraz bývame kritickí voči ľuďom, čo nepochádzajú z nášho prostredia – prísťahovalcom z iného mesta, novým ľuďom na pracovisku... Ak ste na vlastnej koži zažili neprijatie či neprijemné zaobchádzanie, viete, čo to znamená. Čo keby sme tento týždeň v duchu evanjelia prejavili láskavosť a milosrdenstvo aspoň jednému „cudzincovi“ v našom domácom prostredí?

Martin Kramara

Výzva Konferencie biskupov Slovenska k modlitbám za pokoj a zmierenie vo svete: Vzhľadom na vážne nepokoje a nárast násilia na Ukrajine, v Iraku a vo Svätej zemi nás otcovia biskupi vyzývajú k týždňu modlitieb za pokoj a zmierenie.

Týždeň modlitieb začína od 15. augusta až do 22. augusta. Vytrvalo a s dôverou prosme Pána o pokoj pre svet.

Púť do Šaštína: Záujemci sa môžu prihlásiť v sákrstii kostola.

Trpieť a modliť sa

Malého chlapca poslal jedného dňa otec do pivnice po košík s jablkami. Keďže chlapec sa tmavej pivnice nesmierne bál, od strachu a hrôzy zabudol rozsvietiť svetlo. A tak zostal stáť uprostred tmy a rozplakal sa. Po chvíli sa hore otvorili dvere a ozval sa otcov hlas:

„Prečo si nezasvietiš?“ Chlapec stlačil vypínač, na strope sa ihneď rozsvietila lampa a zaliala pivnicu jasným svetlom. No dieťa napriek tomu aj naďalej nepohnuto stálo a usedavo plakalo. Teraz už síce nemalo strach z tmy, ale bolo samo v pivnici. Bolo by lepšie, keby bol otec zišiel dole za chlapcom a vzal ho za ruku, pretože tma býva niekedy menej zlá ako samota.

Práve o samote, na ktorú sú ponechaní, by vedeli rozprávať chorí a trpiaci, ktorí by mali byť ustavične v centre našej pozornosti.

Emeritný pápež Benedikt XVI. v jednom zo svojich posolstiev povedal, že „miera ľudskosti je podstatne určená vzťahom k utrpeniu a k trpiacemu“, čo platí tak pre jednotlivca, ako i pre spoločnosť. Význam utrpenia a trpiacich zdôraznil aj zosnulý český kardinál František Tomášek: „Kto trpí, robí veľa. Kto sa modlí, robí viac. No kto trpí a modlí sa, robí najviac.“

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 20. týždni cezročného obdobia - (A)

18.VIII. pondelok

18:00 *Ďakovanie Pánu Bohu a prosba za zdravie a Božiu pomoc*

19.VIII. utorok

18:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

20.VIII. streda

18:00 *Za Ľ. Štefana a Bernardínu Jurčákových a synov Milana a Štefana*

21.VIII. štvrtok

18:00 *Za Ľ. Jána Stojkoviča a rodičov*

22.VIII. piatok

18:00 *Za Ľ. z rodiny Otápkovej*

23.VIII. sobota

08:00 *Za Ľ. Danielu Molnárovú*

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

24.VIII. 21. nedeľa v cezročnom období

08:00 *Za Ľ. kňaza Rudolfa Granca, SDB.*

Lektori: Radakovičová J., Pešková Ľ.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

18.VIII. pondelok	Sv. Helena
19.VIII. utorok	Sv. Ján Eudes, kňaz
20.VIII. streda	Sv. Bernard, opát a učiteľ Cirkvi
21.VIII. štvrtok	Pius X., pápež
22.VIII. piatok	Panna Mária Kráľovná
23.VIII. sobota	Sv. Ružena Linská, panna

Zmysel pre humor

V mojich vzťahoch s druhými sa často odvolávam na žart a humor. Keď ho používam s mierou, veľmi mi uľahčuje život vo chvíľach napätia a stresu. Keď sa však menej kontrolujem, vtedy moje žarty zraňujú ľudí. Niekedy sú totiž chápané ako pokus dominovať nad druhými, hoci nemám také úmysly. Nevieť, či nežartujem nadmieru. Ako sa môžem naučiť miere a citlivosti?

Treba predovšetkým odlišiť humor od žartu. Podľa *Slovníka poľského jazyka* (PWN, Varšava 1996) žart znamená „povedať niečo nie vážne“, ale len pre zábavu alebo s cieľom „vysmievať sa z niekoho“. Blízke výrazy s podobným významom k slovu žart sú: figel, kúsok, vtip, šibalstvo. Humor je však jedna z foriem komiky. Vyjadruje sa v pohľade na situácie a javy takým spôsobom, ktorý môže vyvolať smiech. Synonymami humoru sú dobrá nálada, veselá povaha. Kým pri používaní dobrého humoru ťažko prestrelíme, pomerne ľahko sa nám môže stať, že žart použijeme nevhodne.

Zmysel pre humor skutočne veľmi pomáha vo vzájomných medziľudských vzťahoch, zvlášť vo chvíľach napätia a stresu. Jeho nevhodné používanie, časté žartovanie, však môže byť chápané ako nedostatok úcty alebo vyhýbanie sa zodpovednému prístupu k vážnym situáciám.

Humor a žarty neriešia a nelikvidujú napätie v medziľudských vzťahoch. Sú len skromnou pomocou pri vytváraní lepšej atmosféry pri vzájomnom stretnutí a dialógu. Príliš časté žartovanie, zvlášť v nevhodných chvíľach, v problémových situáciách môže ľudí znervózňovať a dráždiť. Týka sa to najmä tých, ktorí pristupujú vážne - niekedy až príliš vážne - k životu a ľudským problémom. Keď sa odvolávame na humor alebo žart v napätej či konfliktnnej situácii, musíme pozorne sledovať, ako naše správanie vníma okolie. Ak mnohí reagujú chladne, strnulo či dokonca nervózne, je lepšie ustúpiť a zriecť sa tohto spôsobu vylepšovania atmosféry stretnutia.

Diskrétny a zrelý humor nám dovoľuje mať odstup od určitej záležitosti, od vlastnej úlohy v nej, prípadne od osôb, s ktorými riešime daný problém. Naše žartovanie môže mať príchut' dobrého humoru, ak si robíme žarty častejšie zo seba ako z druhých. Žartovať na účet ľudí nezbudzuje dôveru a môže byť reálne vnímané ako vynášanie sa nad druhých, môže sa javiť, ako keby sme ich nebrali vážne alebo ako útek pred serióznym a zodpovedným prístupom k životu.

Žarty treba používať opatrne, najmä vo vzťahu voči ľuďom slabším alebo precitliveným. Stáva sa, že spoločenstvo, ktoré sa nezamýšľa nad vzájomnými vzťahmi, si vyberá niekoľko obetí a tieto sa stávajú objektom ustavičných narážok a výsmechu. Skupina môže žartovať a odvolávať sa na zmysel svojich členov pre humor pod podmienkou, že sa to týka všetkých bez výnimky. Keď v danom spoločenstve je príliš veľa citlivých, urážlivých osôb, ktoré nedovolia, aby sa žartovalo na ich účet, je lepšie uvoľňovať napätie iným spôsobom. V opačnom prípade sa to bude diať na účet jednotlivých osôb, ktoré sa stanú „obetnými baránkami“.

Rozvážne používať žart a humor je veľké umenie. Nie náhodou americký psychológ Gordon Willard Allport zaraďuje medzi kritériá zrelej osobnosti okrem iného zdravý zmysel pre humor. Aby sme mohli slobodne žartovať vo vzťahoch s našimi blíždymi, musíme si najprv vybudovať s nimi žičlivý vzťah. Nevzbudzuje totiž dôveru vytváranie humorálnych situácií s ľuďmi, s ktorými nás spájajú chladné či oficiálne vzťahy. Môže to byť vnímané ako robenie si žartov z druhých. Čím lepšie sa ľudia poznajú, čím viac si dôverujú a sú voči sebe otvorení, tým ľahšie môžu používať túto formu vzájomnej komunikácie.

Naše žarty môžu byť dvojsmyselné, keď sa nad nimi nezamýšľame. Ak máme sklon žartovať, musíme skúmať, ako to vnímajú naši blížni. Zdravý zmysel pre humor je na jednej strane Božím darom, na druhej však výsledkom práce na sebe: vnútornej slobody, otvorenosti a žičlivosti voči ľuďom, a tiež kritického pohľadu na seba. Ak sa nedokážeme smiať zo seba, nemáme si príliš často robiť žarty z druhých.

Majstrom v používaní humoru počas stretnutí s veriacimi bol Ján Pavol II. Často sme boli toho svedkami počas jeho ciest do vlasti. Na záver liturgických stretnutí pápež často vytváral humorné situácie. Takýto štýl dialógu s veriacimi si mohol dovoliť v Poľsku. Vedel totiž, že ľudia cítia to, čo on, a veľmi dobre ho rozumejú. Keď však pri stretnutiach s mládežou táto nerozlišovala hranice žartu, začínala sa príliš baviť, pápež majstrovsky prechádzal na vážny tón.

Aj mnohí svätí a mystici mali zmysel pre humor, vďaka čomu sa vynašili v ťažkých a napätých situáciách. Známym svojim zmyslom pre humor bol okrem iných svätých aj Páter Pio. Svedčia o tom ľudia, ktorí ho poznali alebo osobne sa s ním stretli. Tu sú príklady. Bolo to počas búrky. Vedľa Pátra Pia stál na kláštornej chodbe istý brat. Vydesený častými bleskami, keďže stáli blízko elektrickej rozvodne, povedal Pátrovi Piovi: „Oťče, poďme ďalej od tejto rozvodne. Včera blesk zabil desať ľudí.“ Páter Pio odpovedal: „My nie sme v takom nebezpečenstve. My sme iba dvaja.“

Iná situácia svedčiaca o svätcovom zmysle pre humor. Bolo to počas návštevy bývalého talianskeho prezidenta Antonia Segniho (1959). V hostovskej sále panovala napätá atmosféra mlčania. Predstavovanie hostí Pátrovi Piovi začalo od senátora Russoa („insalata russa“ po taliansky znamená zeleninový šalát). Páter Pio prerušil túto ťaživú atmosféru a obrátil sa na talianskeho prezidenta:

„Excelencia, prečo si mi priviezol iba zeleninový šalát? Mohol si priviezt' niečo lepšie.“ Všeobecný smiech v sále pretrhol mlčanie. Stretnutie ďalej prebiehalo v priateľskej uvoľnenej atmosfére.

Dosť dobrý kúsok vraj urobil Páter Pio jednému z rímskych prelátov. Tento prelát sa rozhodol varovať pápeža Benedikta XV. pred „podvodom“, akým - podľa jeho názoru - mal byť Páter Pio. „Priateľu, zrejme si zle informovaný“, odpovedal Svätý Otec. „Musíš preveriť svoje zdroje informácií.“ Nedôverčivý prelát sa rozhodol sám vybrať do San Giovanni Rotondo v čo najväčšej tajnosti. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď ho na stanici vo Foggii víтали dvaja kapucíni: „Excelencia, Páter Pio nás poslal, aby sme vás privítali...“ „Ale akým spôsobom sa dozvedel, že prídeme? Nikomu som o tom nehovoril.“ „Musel sa o tom ocividne dozvedieť, keď nás sem poslal.“ Prelát však stratil ochotu stretnúť sa so stigmatikom a vrátil sa späť. Keď Páter Pio vedel, že prichádza, možno vedel aj to, čo povedal o ňom pápežovi.

Sv. Tomáš Morus sa modlil: „Pane, daj mi schopnosť smiať sa. Udeľ mi milostivo zmysel pre humor. Aby som v živote zažil trochu radosti a mohol ju aspoň čiastočne odovzdať svojim blíždym.“

Józef Augustín. SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Štúdium

344 Vychovávateľ - to veľké úsilie, ktoré nepochybne vynakladáš na to, aby si našiel a použil najlepší spôsob, aby tvoji žiaci obsiahli pozemské vedomosti, vynalož tiež na spoznávanie a uskutočňovanie kresťanskej askézy, ktorá je jediným spôsobom, akým sa ty aj oni môžete stať lepšími.

345 Vzdelanie, vzdelanie! - Dobré. Nech nás nikto nepredstihne v úsilí získavať ho a zveľaďovať. Vzdelanie je však len prostriedok a nie cieľ.

Josemaria Escrivá „Cesta“

POŽIAR

V lese vypukol strašný požiar. Plamene nenásytne pohlcovali krovie a stromy.

Všetky zvieratá sa pred ohňom zúfalo rozutekali ako rozvodnená hučiacia rieka.

Len jeden kolibrík s kvapkou vody v zobáčku sa

pustil letieť opačným smerom.

„Čo to robíš?“ opýtal sa ho lev.

„Idem uhasiť požiar!“ odvetil malý vtáčik.

„Jednou kvapkou vody?“

„Urobím, čo môžem!“ povedal kolibrík.

Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

Rok nad evanjeliom

Ježiša však vydal...

„Keď Pilát videl, že nič nedosiahne, ba že pobúrenie ešte vzrastá, vzal vodu, umyl si pred zástupom ruky a vyhlásil:

Ja nemám vinu na krvi tohto človeka. To je vaša vec! A všetok ľud odpovedal: Jeho krv na nás a na naše deti! Vtedy im prepustil Barabáša. Ježiša však... vydal, aby ho ukrižovali.“ (Mt 27, 24-26)

„Umyl si pred zástupom ruky...“ Pilát sa vyhlásil za nevinného a hľadal očistu vo vode. Umelci ho znázornili s týmito rozporom, ako Pilát po celý svoj zvyšný život nosí v sebe pocit viny a chce sa ho zbaviť tým, že si umýva ruky. Nie je to však márne?

V hre Macbeth hovorí vrah: „Ani oceán nemôže zmyť krv z mojich rúk.“ Vo väzení som sa stretol s otcovrahom: Každé ráno, keď si umýval ruky, bojzливо si ich prezeral. Bol to nešťastný človek. Pilát sa chcel zbaviť zodpovednosti za pošliapanú spravodlivosť. Symbolicky si umyl ruky. Ale históriou sa ustavične nesie nezmenene ako ozvena: „Trpel za vlády Poncia Piláta, bol ukrižovaný, umrel...“

„Jeho krv na nás...“ volali Židia na Pilátove námietky. Judáš predtým vyznal: „Zradil som nevinnú krv.“ Pilát nenachádza na Ježišovi nijakú vinu. Ani Herodes na ňom nič nenašiel. Pilátova žena považuje Ježiša za spravodlivého. Pilát po nej opakuje toto slovo a nechce brať na seba zodpovednosť za jeho krv. Lotor na kríži povie, že Ježiš neurobil nič zlé. Stotník o ňom vyhlási, že bol Boží Syn. No sfanatizovaní jednotlivci Izraela, ktorí sa pod vedením vodcov zhlukli do masy, majú odvahu klamať a niesť následky svojho klamstva. „Jeho krv na nás...“ A kričia nielen za seba, ale aj za svojich potomkov: „...a na naše deti!“ To je strašné.

A predsa Kristova krv nepadla na nich ako pomsta, ale ako záchrana. Veď Ježiš zomrel za všetkých na odpustenie hriechov. A na kríži bude prosiť hlavne za nich: „Otcе, odpusť im, lebo nevedia, čo robia!“

Súd pred Pilátom sa skončil rozsudkom, na ktorý svet nikdy nezabudne. Keď všetok ľud odpovedal: „Jeho krv na nás a na naše deti,“ Pilát im prepustil Barabáša, „Ježiša však vydal, aby ho ukrižovali“.

Ukrižovanie však nemožno pripísať jednému národu. Jeho príčinou je hriech, a hriechom je poznačené celé ľudstvo. Židia i pohania mali svoj podiel na Ježišovej smrti. A Židia i pohania sa stali aj účastníkmi dobrodenia tejto smrti. Pán zomrel za nás všetkých. I za mňa.

Šimon Cyrenejský

Križová cesta viedla z pretória na Kalváriu. Nie je to dlhá cesta. Pre Ježiša však bola nekonečne dlhá. Vyčerpaný od utrpenia v Getsemanskej záhrade, unavený vypočúvaním pred veľradou, pred Pilátom a Herodesom, utýraný bičovaním a ubitý výsmechom sotva vládze niesť kríž. Je to také očividné, že rímski vojaci donútia Šimona Cyrenejského, aby Kristovi pomohol.

Ježišu, aj toto pokorenie si prijal, aby tebe, nevládnemu, niekto pomohol niesť kríž. Ty si križovou cestou nechcel preukázať viac, než je v silách človeka. Neskôr mnohí silní muži odídu do púšte a budú ťa nasledovať v tvrdom živote. Ty iba prijímaš utrpenie, ktoré tí ukladajú iní. Dokonca nezakrývaš fyzickú slabosť. Povzbudzuješ tým všetkých, ktorí budú slabí a krehkí. Tvoji dvaja spoločníci, ktorí takisto niesli kríž, niesli ho možno pevnejšie. Ale na križovej ceste si nám ukázal, že aj keď si bol telesne na pokraji síl, sila tvojej duše a jej vernosť ostali nedotknuté. Pravá odvaha nespočíva v telesných výkonoch. Pravá odvaha je tá, ktorá si aj v telesných slabostiach uchováva vernosť duše. Keď si kedysi hovoril apoštolom o nevyhnutnosti niesť kríž, isto si mal na mysli práve túto duchovnú vernosť.

Príhoda so Šimonom Cyrenejským nám však naznačuje ešte viac. Možno bolo dávnm Božím úmyslom, aby sa k Ježišovmu zachraňujúcemu utrpeniu pridali aj ľudia. Boží Syn mal mať po boku človeka ako znamenie toho, že každý človek je povolaný mať účasť na jeho kríži, každý kríž je kríž Kristov a človek ho vždy nesie po Ježišovom boku a v spoločensťve s ním.

Evanjelium hovorí, že Šimona prinútili niesť Kristovi kríž. To znamená, že ani nechcel, ani sa nepodujal na túto službu s ochotou. Možno sa i vzpíeral. Akiste mu bolo proti vôli niesť na popraviske nástroj smrti. Možno cítil, že hanba tejto popravy padá i na neho. Kto by sa čudoval tomuto zdráhavému postojú? Všetci sa mu podobáme. Šimon však neskôr pochopí a docení, akaj cti sa mu dostalo, keď kráčal s krížom popri Ježišovi - cti pred všetkými generáciami, pred celými dejinami a pred celou večnosťou.

Takúto skúsenosť mali a majú mnohí, možno aj my. Kríž sa nám môže javiť spočiatku nielen ako hanba, ale aj trápna nevyhnutnosť a osud, ktorému sa vzpíerame. Preto práve ja? Berieme ho na seba často s nechutou, mrzuto a proti svojej vôli. Až neskoršie sine naplnení šťastím, keď zistíme, že s krížom kráčame po Ježišovom boku.

Evanjelium pri stretnutí so Šimonom Cyrenejským neopisuje, aké mal pocity, keď ho vojaci prinútili niesť kríž. Nič nehovorí ani o tom, čo v tejto chvíli prežíval Ježiš. Vieme však dosť, aby sme si to domysleli. Ježiš aj pri utrpení zabúdal na seba a myslel na druhých. Pred chvíľou sa stretol s jeruzalemskými ženami a ukázal, že myslí viac na utrpenie svojho národa než na svoje vlastné. Ako by nepozeral s tou istou láskou aj na Šimona, ktorého donútili, aby mu pomohol? Ešte aj teraz, keď je vyčerpaný, iste myslí viac na bremeno, ktoré tlačí Šimona, než na svoje vlastné. Číti s ním. Kto by vystihol, akým pohľadom pozrel Ježiš na Šimona, keď prišli s krížom až na vrch Golgoty? Vari by Ježiš, taký uznanlivý voči každému a všetkým, nebol prejavil Šimonovi vďačnosť? Hoci sa Šimonovi dostalo najväčšej cti v jeho živote, Ježiš mu iste poďakoval aspoň pohľadom. Tak bude ďakovať všetkým, ktorí budú spolu s ním niesť kríž na záchranu sveta a dopĺňať tak jeho utrpenie.

Chvíľa na križovej ceste bola pre Šimona chvíľou milosti. Stala sa ňou nielen pre neho, ale i pre celú jeho rodinu. Sv. Marek píše, že Šimon bol otcom Alexandra a Rúfa (15, 21), dvoch kresťanov známych v Ríme (Rim 16, 13). Križová cesta teda nielenže zblížila Šimona s Ježišom, ale aj priviedla jeho synov do Cirkvi. Stali sa apoštolmi evanjelia ako prvé ovocie kríža.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku